

Allò que hom no explica

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Diuen que avortar és un dret, un acte de reivindicació i de llibertat. Ningú no diu, però, que avortar comporta greus conseqüències psicològiques, morals i espirituals. Algú es pot imaginar que posar fi a la vida d'algú pot deixar indiferent? Que decidir la mort del propi fill, quan encara es troba en el ventre matern, és una acció que no deixa seqüeles profundes, segurament per a tota la vida?

El nostre bisbat, des de fa temps, a través del Projecte Raquel, dona suport i ajuda a les dones que han patit un avortament provocat i senten la necessitat de guarir aquest fet de la seva història. Es tracta d'un projecte nascut l'any 1975 als Estats Units en el marc del «Pla pastoral d'activitats a favor de la vida» de la Conferència Episcopal nord-americana. Van proposar que el programa inclogués un ministeri de reconciliació i guarició després d'un avortament. Així va néixer el Projecte Raquel.

La síndrome post-avortament té una dimensió espiritual evident. L'atenció que necessiten les dones i els homes implicats en un o més avortaments no pot ser únicament psicològica, sinó també espiritual, i ha d'incloure la guarició i la reconciliació. El Projecte Raquel ofereix aquest camí d'esperança davant el drama de l'avortament.

Aquest projecte a la nostra diòcesi ha promogut la projecció d'una pel·lícula sobre allò que hom no explica sobre l'avortament. *Unplanned* («inesperat»), una de les cintes més vistes als Estats Units l'any passat i més vetades als cinemes del nostre país, es projectarà els dies 17 i 18 de juliol a la sala de cinema de Bellpuig. En aquest mateix Full hi trobareu informació detallada.

Aquesta pel·lícula es basa en l'experiència d'Abby Johnson, directora d'una clínica avortista fins que va veure

amb els seus propis ulls el negoci que hi havia darrere l'avortament i com es realitzava en la clínica que gestionava. Quan va saber «allò que hom no explica», es va convertir en un dels puntals del moviment pro-vida dels Estats Units.

A casa nostra hem normalitzat tant aquest fenomen, és tan afeixugant el silenci que envolta aquest drama, que necessitem obrir els ulls. Com que és molt millor una imatge –la pel·lícula *Unplanned*– que mil paraules –les meves glosses–, us convido a anar al cinema el cap de setmana vinent a Bellpuig. Per als qui viviu lluny, confio que, més endavant, es pugui passar pel cinema Patronat de Berga.

